Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

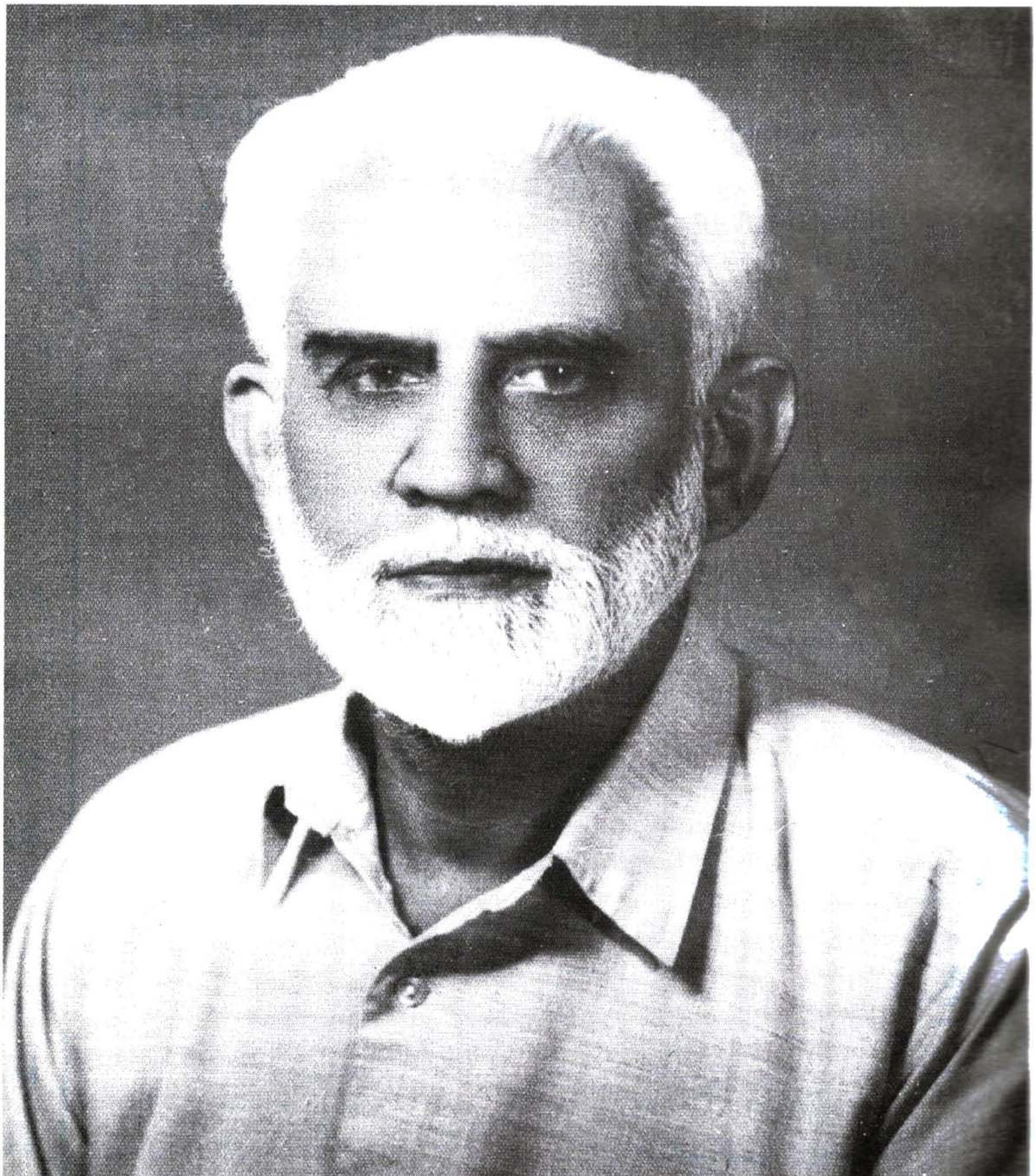

عبدُالله جان مغموَم

تړون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو اوښکو په نوم

چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ

لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې

بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکونکي کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ـــــــ "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ـــــــ فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ـــــــ ۵۰۰

قيمت غېر مجلد ـــــــ ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ـــــــ ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ـــــــ

کاتب محمد رسول پښتو اکيډيمي

د موندلو درک:

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټۍ پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم نبه شاعر، ښه اديب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبينه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېښتان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانيت	۱۱۰
۱۵	دوه ياران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی د بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډه تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووایم چې د غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څخه بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ایښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شوې چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را واخستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - دَ فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ مضمون نوم وُه " څلورمه لُوُر " په لوستو يې شروع اوکړه، اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزا رے سېوا کېدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې زيګ زيګ کېدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسېده نو په ځان هڅولو نهٔ وم څو رڼې ترپې ترپې اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوټ اووتم او هغه دروند فائيل چې زما ورته وارخطا وُه چې دا به څنګه ګورم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيګ زيګ شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم ځپلے او غم سيزلے داستان وُه - يو دَ بلې نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سړيکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا څوند دښې خالق دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او ترخ نېدلے دے -

مغموم ډيره موده ما په ربړيو اوربدلے وُه - دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو ننداره کړې وه - خو ماته دا نۀ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کنې په زړۀ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زۀ نۀ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نۀ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وۀ یو داسې انسان چې نۀ د غمونو نه خبر وۀ او نۀ ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وۀ، خو دې نه خبر اے شته چې نۀ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړۀ او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوے لوے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقیقت دے - د "وایئ" قصې نۀ دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نۀ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" قوابېل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څۀ چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې اېښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوے دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرڅنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته ووے اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو تاسره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستے دے - تاسره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلې ماحول کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانئ هېرې شوے وے - ما ورته ووې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا او زړه دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمینځه برناحقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرئ

کتاب د "تور او ربل تور و کمڅو خیرې" لوستلې وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خپر څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر
کښې دې دې د عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے ـ زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مُسکې غوندې شو او راته ئې اووے چې لالا ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولے ـ مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه دې تیر کړے دے او نه ئې
تیرولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلو و ـ نو زما د ځوانۍ شاعرۍ خو به ماهله په وخت
چاپ کړې وے چې زه د رپړیو د دُنیا په دَل دَل کښې ور یو تخت شوے نه
وے ـ ځکه چې په رپړیو کښې زما ژوند تور وور او دا نه وانه شو
زه یو اځې د سترګو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه ئې شاعرۍ بهره کړه ـ هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو په
خو به وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر نفس به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شا بیسے راکولو چې شاته استازه ئې نه وه ـ زما د پاره شاعرۍ
بهرول نا ممکنه خبره وه خو لا له ! دا خلق هم عجیبه دي ـ یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اووايه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر را خستے وه - او يا چې زۀ د ډيړيو د
يو اهم پروګرام "ججره" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه
ورځ په سنډيا سورجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي نو پريښوده
چې بو ډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرو نو لاسونه پړقول اوس
زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاويږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هيره کړه
او د ډيړيو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پيش کول -

ډيړيو ته د ننوتو په وخت زۀ صرف يو شاعر وم - او چې
ډيړيو ته ورننوتم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم
شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډراموهيرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښۀ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وۀ
چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
دا کوشش وۀ چې زۀ دې د هغه په پيش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼل شو۔

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوې یې۔ تا ته د ځوانو نو خلقو محنت او خواري معلومه ده۔ په دغه خواري کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو۔ نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو۔ چې ما او لیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مُسکے غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ماښیګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي۔ نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې۔ نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په ګوتو کښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو۔ نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه۔ په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وه او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل۔ زما کردار اداکول یې پکښې خوښول۔ د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه زمانه داسې پاتې شوه چې هم و بیا راته

را یاده نهٔ شوه -

اوٚ لاله ! دا ئې لاڅهٔ کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لاټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډیو ونکو ته د یو نوي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "سرچکي" سره مخامخ شوم - اوٚ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په ټول کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجلکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ما سره کښې وخت وه؟ زه کښې په بې شمېره ځايه تقسيم شوے نه ووم؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دويم دور د شاعرۍ طمعه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې او منله چې واقعي چې د ريډيو په دومره تا اوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دويم دور او دريم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زه دا منم چې مغموم د ريډيو په ژوند کښې ډېر نۀ هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي دي څو "خوابدۀ تراخۀ" او "سرچکے" به ټول عمر د خلقو ياد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تګیا دے تېر بر یې نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکي کوښې چې دَدې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسېدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې دَدې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ دَ رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو دَ سترګو نه دا روانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوربېدونکو ته او وېلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئې د ځان سره شريک کړے شول - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاثر به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستو ئې کهٔ دَ اوښکو لړۍ دَ سترګو نه رارواني نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم ځکه چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره او نهٔ ختېږي دا مضمونونه ما دَ ربړيو د اورېدونکو د پاره خاص دَ ربړيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادونه په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا ډرامې، قصې مې راجمع کړې دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دعا تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به تر ډېره د خپل ځوليه ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه دَ زرغون دَ دوؤ میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدائ دې او وبخښي .... خو یقیناً چې خدائ به بخښلې وي ځکه چې دَ دوؤ میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هېڅ سوال نهٔ پیدا کېږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ نفرت په نظر او کتے شول .... د چا په پېدا ئښ چې دَ زرغون مور خپلې ابروګانې په خوله کښې د پېغور پېتسوونه ورو منډل او د چا په پېدا ئښ چې دَ زرغون تندر په سر و سترګو راوغورېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او دَ زرغون لور نه زوے پکار وُ - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسے پکار وُ - خو دَ زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ وه منظوره چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو دَ زرغون مور دَ قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې دالله پاک فیصلې ته غاړه نهٔ اېښودله ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دایانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

ماشومې له د خلو بېنتۍ نه اکاهو اکاهو په سور کړې انګار کښې په
سور کړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سیخ
او داغه چې خدائے پاک د رله نصیبے درکړې - چې دَ جینکو پا تلی
به له شي - دَ زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
یوهٔ ورځ سحر وختي دوه سیخونه دَ نغري په سُور انګار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشومه دَ خپلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اور نړي کښې تړلې په خوا ند ځ خوب اوده وه..
.... ماشومه کلی نهٔ وه خبره چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبره چې دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس یو و نو .... دواړو سیخونو یو
ځنځ نارې کړل - دَ ماشومې دخولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکیکه
د سحر په خاموشئ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوچې ته راننوتله نو دَ زرغن مور لکه خونړئ سره کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په ګُور ورپرېوته ... ګُورټې راپورته کړه -
په سینې پورې ټې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې چې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په ګُور دې څهٔ اوکړل هس .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه کهٔ غیر دې اوکړو نو دا سیخونه در ته په سترګو کښې منډم - تهٔ
نو د شې تاخو زما دَ زوے ژوند په غذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

کړې دے - بل څه علاج يې نه ؤ - جينۍ له مې ووئيلي او داغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څه اوکړل - دومره ظلم .... زه به دې مړه کړم وُم - ماله به دې سترګي ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نه ورکوله .... بي بي دَ دې څه قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نه راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه ورخته - دَ بسترو په سر کښيناسته - ماشومه يې په غيږ کښې واچوله - هغې ورېتې ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې په ټنډې سرې غوټې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پائچې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړه کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړه نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نه شو ويلے - دَ ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې ....'' لورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه زار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخان نه وُو معلوم - تا ته نه وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نه وې خبره چې دلته دَ نيا کانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... ته ولې راتلې هُن؟ ستا په ما يانې هم زړه نه زيږيدو - لونه خو تل دَ ميانډو نه زاړيږي قربانيږي، نو.... ته خو هم زما لور يې کنه ته به نه راتلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابیدې او زما ژوند درسره هم داسې نه په سروتکو کیدے .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لوړ ته چې دپیداکیدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیداکوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوښه شوه - او نوره ورځ په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت یې څواښې پاس اوخته - ماشومې یې دَمور دَ غیږې نه راوُشوکوله په زانګو کښې یې ورلره کړه او په انګور یې دَ خرڅورې کمبل واچوله ....

دَژوند شپې ورځې تیریدې دَ ماشومې دواړه پیوندې سخاشوې - دوه میاشتې مور او لور دَژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروتکو تیرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نهٔ دَورځې سترګه پټه کړه او نهٔ یې دشپې آرام اوکړو .... او آخر بیګاه دَ زرغن دَلور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلې دکل کیدو نه مخکښې اوژړیده - دَ مسیدو نه آګاهو اوژړیده - دَ غوړیدو نه آګاهو اودوړیده .... نهٔ یې سپرلے اولیدو او نهٔ دسپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نسرچې زیړیدو نو ماشومه تودو هاوُړو ته او سپارلے شوه .... مور یې ژړل دوړ یې ژړل - په ژړا ژړا یې سترغلي پرسیدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې داوخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه. خو د پښو څکو نښکې د تورو خاورو د لاندې په جوړه خوب اوده وه .... مور شپه په ا ګون بلون تېره کړه - او سحر وختي چې ملا بانګ وېلو مور برقعه په سر اديرې ته لاړه ... لويه اديره .... کنډر کنډر ، هيبت هيبت اديره خاموشه خاموشي - ذره لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېږچاپېږ قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په دغه ښاريه کښې د دې د ماشوم ګور قبر دے ته لکه د يو وړکوټي تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته په ولې نسټه ښکارېږو - د يو مظلوم تنزيد لې ماشوم قبر خو د تاج محل نه زيات ښائسته وي .... مور دخپلې ګور په قبر ورپرېوته - قبر له ئې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشوم ګور ئې سينې ته رانزدې کړه - يوځو بې واره چغې ئې اووهلې - او بيا.... ؟ ....

ور ګورې تابېګاه شپه په دې خوشې بيابان کښې يواځې تېره کړه - وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږدې شوې وې کنه ... لېونۍ زما سينه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو پښو دې مره کړم ګورې پښې خو دې بېګاه نه خوږېږي کنه .... بېګاه خو به دې ډېر ډلاسه تر تقې نه وي وهلې کنه .... ؟ اؤ ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے وي .... ګورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې تېره کړه - زه خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره - دومره ناقلاره چې ذره مې بس ټوټې ټوټې چاودو - اوس مې هم ذره

څرېکي وهلې - د دا تللو توان مې نه ؤ څو تاله را غلم - ما وې چې ستا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوټې
دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړی کښې اواز اوښنتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد و چې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ ګوتو نه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه پېېنې مرغلرې را حصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
دَ قبر په ګلونو را توې شوې نو .... د لوړ مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُوو هله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چوو دو .... اوُ! د بد نصیبی موٌ
زړهٔ په رشتیاء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد دپاره اونهٔ چوي
نو نور به دَ چا دَپاره چوي ....؟

دَ مور دپاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
دپاره شته - د ظالمانو دپاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خویندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نېټهٔ ده - لور خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت نه ډکه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله د چا ښځه شي د چا دَ
[illegible] د چا مور شي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوڅکو خوا بنیادونو د ظلم مه کوئ - د ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او دا د زرغون ښځې - ای دیوې بد نصیبې لور بد نصیبې سوری - ستاسو د دوا ړو ښځو نه نصیب شه - په دې دنیا کو د دنیا او سپېڅلو نکو ډېر او ژړولی ډېرې او کړولی - او س مو د هغه جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

جينه

؎ په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نه

دَ مرګ هيڅ پته نهٔ لګي هيڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله
کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډيرې اتياره څيز دے دَمرګ
د پاره دَ څهٔ نېټې دَ وخت او دَ عمر قيد نشته - او کهٔ شته نو
هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ يوه ناګهاني حادثه ده -
مرګ يو ناګهاني شرک دے چې
په چا راپېښ شي او خپلې ځونړې پنجې ورته په مرې ښخې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه څڅه
مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو دَ ملاتير او دَ ميندو د سترګو تور وُو
دَ مرګ ناترسه څيرې
د دنيا نه پورته کړل
څومره پلاران اوترېدل ؟
څومره ميندې بوُرې شوې ؟
او څومره تورې سرې کوُنډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېښې

په سره ډولۍ کېښې

دَ خاوند انو کورونو ته راغلې وې خو دَ خپل تقدير نه خبر نه وې

دَ خپل قسمت نه خبر نهٔ وې

چې دا سره ډولۍ دَ دوئ

دَ غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دوره شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه دَ ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زهٔ ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نهٔ وُ -

کهٔ د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کودرونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائيلے شوه -

جبينه کهٔ د ګلو لخته وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

جبینه که د ښځو درخو وه، نو اکبرخان د ځلمو آدم خان ؤ.

دوه ښکلي، یو هغه پېغله او یو ځلمی
د تره لور او د تره زوی.

دوه اړه د یو نیکه اولاد
ښکلې رشته وه - ښکلې جوړه وه - ښکلي سیالان وو.

اوځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره هڅوي کره لاړه نو .... خدای خیر چې څه چل ؤ.

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو نن به چې هغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده په ترې او دغه وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه را ښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبرې او چټ پوله.
جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړه یې چې واو درزېدو.
نه پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟
دا ولې نن ستا دا زړه داسې بې قابو درزېږي اے زړه داسې بې قابو کېږه مه - که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګودے چوره چوره شي -

جبینه! د ځان سره ګډیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه نو د مور غږ یې تر غوږو شو.

"جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نځېل کور ته یې بوتلې شئ -

لاړه د جبیني او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصور کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنو دنیا
یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوو مینو زړونو درزا یکښې په یوتوله وه - حرکت یې په
یو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقا نور هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتې شو -

او! دوه مینې زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړې نو ماحول ورته همدغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېرېدو
تېرېدې اوچې اکبرخان د انجینئرۍ ډګرې وا خسته نو مور
پلار یې د واده بندبنا اوکړه - د واده نېټه کېښودے شوه
جبینه په ګنج کښې کېښناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جبینې د ناستې ځائے
وې چې جبینې یکښې مېلمنه وې -

خدائے خبر چې څه چل ؤ - د جبینې په زړه کښې ویره ګوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدای خبر چې څه چل ؤ چې نن د جبینې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکاریده -

په لاسونو او پښو نکریزې لګیدلې نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړه غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ځغو ځغو اوبو اووینځي - چې دا سوځې یې په قلار شي - خو جبینې داسې نه شو کولی - ځکه چې هغه په کنج کښې ناسته وه - شپه تیره شوه .... غرمه شوه - ماښګر شو - ماښکنې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل خور شو .... ښایسته یې یو په دوه شو هرچا د ناوې ښایست او ستایلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پوره ته شوه -

د الا الا په ځغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او ددې ځاے نه د جبینې د ژوند دوهم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډیره پرې ګرانه وه - په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه ؤ -

دینې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تیریدې - اکبرخان انجنیر ؤ - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلی تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته اووې .

«جبينې خفه کېږه مه زهٔ به که خېرې ژر راشم»

«څومره ژر به راشې اکبرخانه»

«بس که خېرې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېرشي»

«دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېرشي»

اکبرخانه ته نهٔ يې خبرچې دَ جدايئ يوه لمحه هم څکه دَ کال

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېرشي»

«جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم» ؟

«اکبرخانه خدائے خبرچې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے .

ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږي . ستا په دې تلو کښې

ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

«نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کني تا هېره

کړي ؟»

«ته په ما داسې بدګمانه يې»

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې ترڅهٔ حده پورې بدګمانه وي .

زما ستا په مينه باندې باور دے . ولې بيا هم زما زړهٔ ...»

«دَ زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي»

«او خوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې

سره يې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم» جبينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !
ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوټه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ
کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -
هم دغه رنګ ګړونه په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو
بدليدل - په هره دوښنبه ورځ به د اکبرخط راتلو - د جبينې
سره دَ مينې لوطونه به په کښې تازه کيدل - جبينې به د يو خط
ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -
خطونه رو رو کمېدل د دوښنبې ورځې نه خط هفتې ته
اورسيد و - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسيده دَ
اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو
سترګو او بې مطلبه خبرو اونيولو -
جبينې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل
لوظونه به يې ورته يادول - دَ نوکينې خبرې به يې ورته
ليکلې - ورته به يې ليکل چې لوښينه زما ډېره خوښه ده
ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لوښينه
دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړي دي - په
تو توری ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوبه د خط
په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر
ناراوزګاره يم دومره ناراوزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه د فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - د اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکې؟ د جبینې زړه تمکه اوخوړه .... او چې څه وخت د کلي یو بل زلمې دلندن نه راغلو او دا خبرې راوړو چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - د سرو ویښته ئې په موټو موټو راوشوکول او که لونګینه تر ې نه خوا بنې رخوا کړے نه وے نو شائد چې په سرې به ئې ورته زور کړے وُ - ډیره لویه صدمه وه - د جبینې نازک زړه دومره لویه صدمه داسې په اسانه نه شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډیر صبر ورکړے دے - څو ورځې د لیونتوب دا چپه وه - رو رو د جبینې زړه د حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چپله لور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستا دا چیپې چیپې بانړه بوټۍ سوځلې شي - ویرم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا د ي سپین مخ نه راوُشوکوم څو ...... څه اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - ته زما لورې ې زماد بیلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... نو څنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدائۍ لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېړې شي په جدائۍ کښې نو د جدائۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زۀ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائۍ نو د ښځې د پاره مرګ دے ..... زۀ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلقو ته په ژوند ښکارم نو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څۀ زغملے شي نو په مینه کښې شریک نشي زغملے هغه چا ټپه کړې ده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم ٭

یو دې په مینه کښې شریک نۀ قبلوم

هر څۀ وُو - دولت وُ جایداد وُ خپل خپلوان وُو، نو .... ښځه ذات نو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي .... غم د جبینې زړۀ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړۀ ئې ګوتې اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو فروختې تبه او ټوخے .... او یو ورځ زړے ماښکر چې په جبینې بیهوشي دا غله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له را وغوښته - لونګینه مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې سترګې ئې پټې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکېښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه داوښکو سېلاب داروان ؤ - په ترپ ترې ژبې د ګور سره لګیا وه -

بې وفا اکبره د ژوندون په آخر تو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ خو به را غلے وے - زما د زړګي دا سلګۍ خو به دې لږ چې تسلي وې - زما خو دا خیال ؤ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو - د مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا یادشتې نو ستا د رخصتۍ و په وخت در ته ما دا تپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړۀ شو

ارمان مې دا دے چې به مځکښې روستو شونه

نو اے دیو رپه رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یوائې روانه ده زړۀ چاؤدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو د قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....

او چې خوانې لونګینه د مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یو آخري سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او د جبینې په زېړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې غونډې خورې شوې او بیا وچې شوې -

حِرص

(اسویلے) او... دچاپه سترګو چې د حرص پرده را واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - ددنیا د دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نهٔ کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - روښو که تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوښ او ډېر د عزت خاوند وُ - دے د امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

هغه هم د امیرخان هومره جاېېدا وُ . نو په دغه جاېېدا د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه . هغه په خپل جاېېدا د
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل . او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو .
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو . او امیر خان
له به لاړ شو . امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند سړے دے، داسې
ورله خدائے زوئې هم مور او دروند ورکړے دے . د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" دلسو کالو ماشوم . دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل . سور سپین . غټې غټې سترګې . پلن تندے . لوړه دشکه
پوزه . فرید په پلار ډېر ګران وُ . ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ .
نور اولاد ئې نه وُ . نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ . امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښارته تلو . هم دغه رنګ یوه جمعه چې د برشکال سخته
ګرمي وه امیرخان سم دستي پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو . او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا دپاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم . مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو . په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو . سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه نهرته باغونو ته بوتلو . او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل . نو سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسا په فريد د مرګ نه اونيوه - په مځکه يې تا سوملولو او زړوړه
پنچې يې نکړه د شور د خپل ورار په مرګ خبنبې کړې فريد د پرې
لتې اوټکولې - د ځان د خلاصولو د پاره وسې يې وکړې خو د
سيد خان د ځو او پنجو نه يې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لندن دا
چې بلقې ستر ګې يې راووتې - په خوله کښې يې زګونه را غلل او
آخر ځړ شو.... فريد ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکميل د پاره
چې حرصي انسان د خپل ځوب ورارهٔ په وينو خپل لاسونه سره کړهٔ
او بيا ....؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سيد خان د مور
پلار د ارکي چې نيازبين زوے لاش د مزک نه راپورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته يې اوسپارلو - چېو نکه د مور د غيږ نې په شان
فريد په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او ځان سره يې تل ته
ښکته کړو -

د فريد د مور زړهٔ ناقلاره و - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړهٔ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشاني زياتېده د زړهٔ حرکت چې وره کېدو -
فريد ولې را نغلو - ولې يې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته د مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې.... زما زړهٔ د فريد په نهٔ ليدو څومره ځرېکې
ځرېکې وي خو مور غريبه نهٔ وه خبر چې فريد سره څهٔ کاني وشوي -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښين بدله شوه
او د مور پرېشاني نوره هم سيوا شوه - چې شمېره وسوسې
يې په زړهٔ کښې راپيدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړهٔ کښې کړېدل - وخت په تېرېدو سره څخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ما پښين په ماځيګر بدل شو خو دَ فريد هېڅ پته ونهٔ لګېدهٔ -
او تېر ماځيګر چې اميرخان دَ ښار نه کور ته راغلو نو دَ فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او دَ
فريد په لټون پسې ئې سړې څوارهٔ کړهٔ خو تر ماښامه پورې دَ
دَ فريد هېڅ پته رونهٔ لګېده - دَ اميرخان زړهٔ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته رونه رسېدو - په خپل کلي ورور سېدخان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سېدخان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوؤ
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاميل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
دَ کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس دَ فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سېدخان هم دَ دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ څوا ته راورسېدل نو په نهر کښې دَ
ونو په يو جنګله کښې دَ فريد سپين لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش دَ نهر نه راووېستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - دَ فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - دَ اميرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپ خوله خاموش زوړند سرونه څخ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوئے په خپلو څانګو نو کښې نيولے څکښې او نو رخلق

وریسي روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډله دَ باغ مینځ ته را ورسیده نو
.... ناڅاپه دَ کلاشنکوف یو بار او چلېدو - امیرخان پړمخ راپرېوتو
دَ زوئے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لت
پت پراتهٔ وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې اووهلې خو دَشپې په
تیارهٔ کښې هیڅ پته اونهٔ لګېده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا
اوکړهٔ .... دَ کلي نه کټ رااوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوئے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هرکله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو رونق زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
دَ غریب دمور هغه ژړونې ښونې چغې هغه څیرې کړیوان او
بېړ سر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکارېده
لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګئ شو - یوه اوچه سلګئ یوه داسې
سلګئ چې دَ هرچا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړ ولو - هرڅوک دامیر خان
او د هغهٔ دَ زوئے غریب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د دَ غمرګي جنازې دَ کوڅې نه
اووتې، نو د غریب دَ مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په رڼا بدله نشوه - دغه
تیرې دَ امیرخان تېر او دَ غریب مور هم دَ قبر تورو تیرو ته اورسوله -

رپوټونه روشول - تفتیشونه روشول، ټپوسونه روشول تو ددې ورانۍ ماشوړې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپید خان حرکات سکنات داسې وُو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو

د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه د غل په بڼیره خس وي - سپید خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ وکړهٔ - د جائیداد د پاره مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر ورور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ وکړهٔ دا ما ولې وکړهٔ - لنډه دا چې د سپید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید و ټوپک ئې راواخستو - کړدنې ئې ملا ته واچوله او په کوټه او وتو ......
سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپید خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپید خان ژوند - د سپید خان کورنۍ د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ او ګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپید خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي - د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے د دنیا په مال او جائیداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ - چا ټېدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي وړلي - سر کښه
چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولې - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښېږي در شي
چې کښته دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

ای لوید خدایه، ای عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شاکړېده - بد وچاروته ئې شاکړېده - او داسې انسانان هم شته چې دچا د ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - منهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوو نیکے ګنهګار دے او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ منکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدایه مجرم دے او دغه جرم سزا به ورکولے شي - هغه لوی
خدایه دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو د پاره - د قاتلانو د پاره
د منکرانو د پاره جوړ کړے دے - په دې وجه زه درته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه
چې اوبه د ورخه تېرې شي نو بیا به ګورے خبره کړا نه شي - هسې
نه چې د ژوندانه کهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے د توبې وخت
هم نه وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے
شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او
بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطا نه شي - چې په ناپوهۍ
کښې د تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نه شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف
د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند ځو.... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند
تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان د
انسانیت د دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د
انسانیت د چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا تر انسانیت هم انسان خوښي -
... نو شرمځ داړل کوي - شرمځ ماتول کوي - شرمځ خوړل کوي نو
هله چې ...... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نه ړشي نو هله .... ګنې چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې يو خوا ته پروت وي، که دنيا تړې ږې
دا تړې ږې نو غم غرض ورې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زيات شي - او د بل په مړي غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے ورونو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ما له د دې خبرې
جواب دا کړئ چې د دا سې انسان ته ګنې شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
ګنې د حيوانيت د درجونه لاندې ورې نه وتو -

ولې ورې نه وتو - د دا سې انسان نه حيوان - بلکه شرمخ چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حيوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي
بد تر دے - ورپوسته او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبره
په ورېږدو - بل مثال به درکړم بل حقيقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ما ته دا اووايئ چې سپي ترڅو پورې وار نه وي راوړلے
نو سپي ورې باندې غم غرض کوي ؟ - تاسو چرې ليدلي دي چې
يو سپي چرې سپي ته لاره نيولې ده - يو سپي سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر يو ځناور به را واخلو - د هر يو ځناور مثال به
ځنګلښې کېدو چې په دې حقله يو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زموږ په ټولنه کښې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل ونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره ونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، د ے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه ووځي - نو د ے دَ حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول ځنځیرونه وشلوي ، د ے بیا خور نهٔ پېژني د ے بیا مور نهٔ پېژني - د ے بیا خپله نهٔ پېژني ، پردۍ نهٔ پېژني نو تا سو نه زهٔ پوښتنه کوم - چې ا ے رونړو داسې انسان ګڼي دَ انسان بللو جوګه د ے - داسې انسان ګڼي دَ حیوان نه بدتر نهٔ د ے - داسې انسان ګڼي دَ سپي غوندې دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ د ے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم د ے - انسان دَ شرافت نوم د ے - انسان دَ اخلاقو نوم د ے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و یلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرد کړے شوې حد ونو نه تجاوز کړ ے د ے دهٔ دَ خدا ئے دَ لارې نه روګردانې کړې ده نو ..... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان او وائي -

ا ے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره موږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان
فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ د اجې شمېره احسانونه ولې
هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې ځې ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلو لو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وَ - ډېر
نیک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاوده دے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه را یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توپې نه بچوړ شوي وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
او ښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغه ملګرې شوې
وې - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مښته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ زړهٔ هر ټکړه زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ
زړهٔ دمسېدونکو ټکړونو نه به راپورته کېده - دَهغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به دَ شمشېر کاکا دا
خیال وُ چې ګنې درد به ئې قلار شي ځړیکې به ئې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي وُو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده اونهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ ځورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه ټوټه ټوټه زړهٔ حرکت کولو اونهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچې دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو ټکړونو هم ځولی ورو ستې - تنهاکي اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وُو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ایښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غمه ژړلیه شمشېر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه د دنیا دې نیاسته شه - دَ دې کهاځ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه د دنیا ژوند دَ خوشحالو نه ډک شه - که دلته دَ دنیا په اوسېد وشکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشېر کاکا دَ ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیرئې مړ نه ژوندے وي -

دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشېر کاکا ځوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشېر کاکا دَ خوشحالۍ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پېدا شو - دَ هغهٔ وارث پېدا شو دَ هغه ملاتړ پېدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر دَ پلار ایکي یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور ډېر نیاز بین وُ - دَ مور پلار د غه ایکي یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره ګل شېر ځلمے شو، او شمشېر کاکا دَ ګل شېر په وادهٔ کښې سستي اونهٔ کړه او سمد ستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ ګل شېر دَ وادهٔ په

ړومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کنډ شو. یو اځي شو،
دَ ژوند په لویه لاره تګ خو یې لوے شوا خون وُ نو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په ذات دَ تنهایۍ احساس ځان ته نژدې نهٔ پرېښودو. دَ ګل شېر
بچي شو. ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو. او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار یې فالتو
څیز شو یوه بې کاره پرزه شوه. کله کله به د خپلې تنهایۍ
احساس یې په سینې پورې نیولے وُ. دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې. او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په دګر سکه
بې مهاره روان وُ. دولت وُ جائیداد وُ. دومره جائیداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله. دا جائیداد ګل شېر نهٔ وُ پیدا کړے. دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خیرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله. ګل شېر
خاني کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائیداد کښې
دَ بې ارزې ژوند تېرولو. هر څهٔ یې لیدل. دَ ګل شېر سلوک او رویّې
ته یې کتل خو په خوله یې غږ نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر د پر
نیاز بین وُ. دومره نیاز بین چې پلار ورته یوه خوله کېله قدر له
هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نیاز بین زوے په بې رخۍ او بې
پروایۍ به هر وخت غمژن وُ. او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به یې په ستورو ستورو کښې تېره کړه.
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړهٔ په رنځ اخته کړو.
سالنده یې مذکرے شو. لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په ړوند

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېدې او د سينې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېرکاکا د ژوند ملګرې شول او د پلار د سينې
خرنجارې د پې واره تېرېدې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے ؤ۔
او رشتيا خبره خو دا ده چې ژوندے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نيکۀ ته نزدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې يو خوا ته ورته غونډې کو تنهې وه هغې کښې
د پلار کټ واچولو د روبو منګے ئې ورته کښېښودو او کټورے ئې پرې
نسکور کړو ۔ لاړو شمشېرکاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو۔
تنګه تړشه کو تنهې ځان له يو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاړو وه او
نۀ به ورله څوک راتلل ۔ تو له ورځ تېرے بلغمونه او تنهائي
د هغۀ ملګرې وو ۔ دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به دشتۀ
جائېداد خاوند ۔ د شتۀ ژوندے پلار شمشېر شپه ورځې يواځې تېروو۔
او يوه ورځ چې د کل شپې زلمو تې ژوندے اسلم د نيکۀ کو تنهې
ته راغلو نو شمشېرکاکا ځان ته را نزدې کړو ۔ په تندی ئې ښکل
کړو او ورته ئې او وے چې بچيه دا سردې لږ زما په سينه کېږدۀ۔
او هر کله چې اسلم د خپل نيکۀ په سينه سر کښېښودو نو شمشېرکاکا
ئې په وينشتو کښې ګوتې وهلې او د نيے رنيے اوښکې ئې د سترګو
نه ښهېدلې ۔ د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه راروان ؤ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو ... «ته ولې ژاړې بابا يخني
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچيه زما
يخني نه کېږي ۔ زما څوک مې کېږي ۔ زما په سينه کښې اوربلېږي ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه بابا نن ډېره يخني ده - او درېڅه زه تالا کمبل راوړم."

" نه بچيه زه اوس د ګرمۍ يخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوى يم - اوس زمانه ګرمي کيږي او نه يخني"

بچيه خداى دې لوى کړه - د خپل پلار په ښه رانشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خداى ساته - څه بچيه لاړ شه لوى شې -
او .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته يې اووې چې
د بابا ډېره يخني کيږي - نو.... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوى ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او واې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل را واخسته راغلو د مور نه يې قينچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قينچي څه کوې بچيه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به
په بابا وارچوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا
زه په تا باندې وارچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بيدار کړو - د زوى ولې او پلار ولې
احساس يې ورله راژوندى کړو - په خپل کردار يې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټنهۍ ته روان شو
هغه کوټنهۍ ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوى د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوے پلار ته په پښو پړېوتو دپاره روان ؤ زوړنی سر -
ملامته ملامته چې د کوټې منځنۍ دروازه ئې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
و بخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) د اوښکو سېلاب د ګل شېر د سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سینې ته رانژدې کړو - د سر
ویښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -

د دا ستا ویښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَدې ویښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانژدې کړم
او ستا د ویښتو دا مراوې خوشبوئې یو ځل بیا زما
په سږو ننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ روغ نا روزګاره وې دومره نا روزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې نن دا غلې - شکر دے چې نن زما د زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
وځي - خدائے دې خوشحاله لره تو بد باد درباندې او مه لره -
د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قرار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره اوځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د ساه لنډۍ دوره راغله - ټوخے شروع شو - ساه لنډۍ لنډه شوه -
او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ
شوه - بیا هم په بدن کښې دننه مړه شوه - بیا دغې ساه هم د
شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او
شوږنون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو
پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر
ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې نو وس هیڅ هم نهٔ شو
کیدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

؎ تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېنان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځای حاصل
شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند یو
څو گړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې
خو ژوند د پرکړان شو. هر طرف ته خود غرضي او فریب دے.
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خودغرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترگو
هم د حرص پړدې راوړې. مور هم د نام و نمود په خر
سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي.
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوے. د زلمي زوے د
فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي. نو داسې مور ته به
هم کښي څوک مور اووائي. داسې مور هم کښي هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو. په
دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هیڅ
هم نشم وئیلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو گنجائش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته؟

رونهو! زهٔ د تاسونه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس
او ګرځوي دوه کاله پرې پاندې د زړهٔ وینې او څښوي بیا چې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوکیږه کړي - بیا چې
په زړهٔ چاوډون او شوانخون ئې لوې کړي نو دغه مور
هم [illegible] د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلرهٔ کولې شي؟ ..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کېدې نهٔ شي - مور دومره سنګدله
کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړهٔ ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړهٔ ټکړه
څو اورته د خپله لاسه نشي ورلرهٔ کولې، خو ..... رونهو
شته په دنیاکښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې
د دنیا لالچ او نام ونمود وربانډې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړهٔ ټکړه په خپله، په خپل لاس د اورسرو لمبو ته
ورلرهٔ کړي -

اسلم مې یادشي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاده
شي - هغه د مور د سترګو تورمې یادشي - هغه چې هر وخت
به ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به ئې د مور خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوابونو اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژېدل د کنډه‌تون د چې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلي ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میانو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لید و ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بنیاد ئې وه - د دې د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دې د تره لور وه - چې د دې په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وه. - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نۀ وه خبر. - هغه ته پته نۀ وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړېدلې دي. - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے. - اوس اسلم پیسې
ګټي. - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي.-
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې. - د هغې خیالات
بدل شو. - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړه نۀ
برابرېده. - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه. - ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه. - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړه نۀ برابرېده و ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله. - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نۀ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ړنګواني لوظ له عملي شکل ورکړي. - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبھال کړه. - ستا لور زما د زوئے سیاله نۀ ده. - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ګور ورته تر غاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم خو...... دچا عزت دا رو کړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم د پاره د شیخ آسمان تندر وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور او لګولو- د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاري او کړې- منتونه ئې ورته او کړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم دا سره مهٔ کوه - دا زیاتے دا سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ترور لور ده - زما په نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به او شرمېږو - د خدائے خاطر او کړه چې داسې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم د پاره د کوز کندي د خان کاکا لور او غوښته، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" او کړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه. هرچا واورېده - د هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه .....چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د ځان د پاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوژاړي - خو هغې نه څه وئیلی شو او نه یې څه کولی شو - هغې غوښتل چې سینه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سینه ته ټوپ کړو او نه یې جاموته اور پورې کړو - غم یې زړه ته واچولو - چُپ یې اونیوُو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به کُل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخ، شپه ورځ ټوخ - هر وختې ټوخ، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخ دوه مرضونه د کُل سانګې په وجود پورې لکه کونې اونښتل - او دغه کونې د ننه د ننه د کُل سانګې پرپوس خوړو - د کُل سانګې اینه یې خوړه - د هغې زړه یې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وې چې بچیه پردی لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ور نکړو خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووې چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ماته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لید و ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په تال به ځنګېده - نه به کلینک ته تلو او نه به يې مريضان کتل - د هر څه نه يې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به يې صحت پرېوتو - دا سې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو.... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه - بلکې د هيچا سره نه وه د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې دا سې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوکتل ځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د خو ورځو مېلمه له ژوند نه بيعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه..... او آخر يوه ورځ زيړ ماښکر چې د ورځې نمر ستړے ستوماته د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنولو له او ورته يې اووے -

"او موري زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري زما په زړهٔ کښې پرهرونه دي - زما د زړهٔ نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړهٔ اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړهٔ سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زهٔ تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه ځپلې سینې
ته ئې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نوریدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... یوه ورځ
غوندې سلګۍ ئې اووهله او د دواړو وښکونه ئې دوه
څاڅکي توئ وینه راروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړهٔ اوچاودو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نهٔ وه، .. چې د هغهٔ په زړهٔ او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنبے اوچې کلکې
سترګې ئې اخوا دیخوا وارولې - خو ..... په خوله ئې
هیڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو ښتنې پېغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې ....""

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ټوري زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوُدے لاړې -

ته خو ډاکټر وې .... دَ ټوري ډاکټره زویه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې او ته کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان او سپارلو - تا نه خو زړهٔ بنځه ذاتے ښهٔ یم چې تر او سه مې دمرګ مقابله او کړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاوُدلے دے - ما خو چې ستا دَ کوژدنې اورېدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوُدلے وُو، خو ما ددې هرڅهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ دا هرڅهٔ تېرول، خو چې ته هم لاړې نو..... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې دَ ټوخي دوره دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخي نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه بخه وه - غمونو ورله زړهٔ او چولو - او زړهٔ چاوُدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوُدلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاوُرو ته او سپارلے شُو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سېرې کس پوان - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووېم چې اے

د مور په جامه کښې د خپل زوئ دښمنې! خپل زوی دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یوازې د زوئ نه، د خپلې خوږې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستئ د سره زار شوه..... اسلم او ګل سانګه دوه انسانان وو - دوه مئینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمینے)

مُقدّسه هستي

روښو .... څوږو روښو .... نن به دَ څه ساعت دَ پاره
خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا ددې رنګینونه د دنیا ددې هنګامونه ..... د دنیا
ددې نظارونه د څه ساعت د پاره یو څو ته لاړ شو ... لږ تنهایی
ته لاړ شو .... لرې نه .... یکه نژدې .... ډېر نژدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ را ولړزوو ..... د خپل زړه پردې
به لږې ولټوو ددې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره یې ......
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته - څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پیدا کېدونکي
څیزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي څیزونه دي ......

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې موږ صحیح انسانان شو، نو اوکوم ځای چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زموږ نصیب کېږي اوکنه .... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زموږ ژوند او زموږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې خوند خو لږ واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یوځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دی - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دی - مینه ده، محبت دی ....چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو او ښکه؟ .... او د مور د سترګو په او ښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور او ښکې د الله تعالی غیرت رالړزولی شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولی شي، نو ای د میانډو زامنو! ستاسو دا زړونه کښې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کښې دا سې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې او ښکې یې هم رالړزولی نهٔ شي ...؟

ای رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګونځو مونځو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د او ښکو سیلاب کښې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دی .... مور د کور عظمت دی ... مور د کور رڼا ده - ای د شته میانډو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زیړوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندا به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر ستور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کور دے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کور دے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به په کښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه کګو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اې رونړو! تاسو یقین وکړئ چې د مور شال د گل دې. گل یو غوړېږ لے گل یو مسېد لے گل. بلکه مورخو د گل نه هم ښائسته ده. د گلاب نه ښائسته ده. گل هر وخت مُسکے وي، خو چې تو څو د خزان سېږو یادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سېږه سیلۍ راشي نو گل مړاوے شي گل ورژېږي. او مور؟ د خزان سېږهٔ یادونه د مور د شونډو ونه، د اولاد د پاره مُسکا نهٔ شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکۍ وي، ان کهٔ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دَ هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور دَ اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، دَ انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے. د هر اولاد د پاره دَ مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته دَ مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هم وشته نه.

اے رونړو! دَ هغه زړهٔ خیال وساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي. دَ مور زړهٔ دَ اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او د پې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره نفرت را پېدا نهٔ کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد د پاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې څوړ منه مور هم کیږي د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي....

شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناراموړ کبله د میاندو په زړونو پولی را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاند و په زړونو تنهاګي جوړې شوې دي -

اے رونړو! د پولی به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاګي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي... او زهٔ تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړهٔ د تنهاکو چودل به ستاسو د پاره یو قیامت وي - ستاسو د پاره به دوزخ وي - او به سوزیږئ کورے.....

لوپه به شئ کورے - مهٔ کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مهٔ کوئ - د مور سره په ترس مهٔ چلیږئ - مورته سپک مهٔ کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ژوند تیر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو د پاره یوآسانه لار ده -

"سزا"

ورستے پیاره ؤ. چرګانو کلي په سر راخستے ؤ. جماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل. خو اړخ یې واړولو او مخ سرئ په
بړستن کښې را ونغښتل. خدائے خبر چې څۀ چل ؤ
نن د هغه زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو. نن د هغۀ زړۀ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي. دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي. هغه د شپې
نه په رښتیې کښې تخم شیندلے ؤ. په دې نیت چې سحر
وختي به پټے ته ورشي ...... هغه ته پټے او شیندلے تخم
دواړه یاد وو. خو بیا یې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
..... شنۀ ساعت تېر شو. د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ یې تر غوږ وشو ..... ډېر خوږ اواز ؤ. دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو. دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خواږۀ خوب اودو دپاره کوم
پېغام اورولے شي. هرڅو کۀ جماګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له یې نن ډېر خوند ورکړو. نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را یاد کړو. دے یې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دنیا فاني ده او مرګ حق دے. د مرګ هیڅ وخت

نه دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زه .. زه
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوئ به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
..... خو سمدستي د جماګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرې آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کُنډتوب د
سپېره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زه به ئې چا ته وېم بیا به شپې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي ؟
خدائے خبر چې څه چل و؟ چې نن دې ګما... و او ئې ګمودره

خیالاتو دَجما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... دَ مرګ
اوښو نو دَ بې شمېره وسوسو یوهٔ ورانه ما شوره وه چې دَ
جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه ئې راپرانسته جغ ئې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته ئې اووے "چې پښتي ته ما پسې چاے
مهٔ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غوږې له سُکړک او
شوملې فقیر گل له ورکړه چې پښتي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوټې نه اووتو- قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې. بیا را تازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا.... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جُمعه گل پښتي ته اورسېدو .... زر زر ئې قُلبه
په پښتي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر ئې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لار ئې یو نظر واچولو څو فقیر گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوږې له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
ئې اووے چې فقیر گل دو تېره راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښندې و ښکے اړولے وې ....
نو.... په دې کښې دکلي نه نمبردار سړے را و لېږ لو چې خان

داغلے دے ټول دهقانان راغلي دي فوراً حجري ته راشه -

زمونږ ټول کلے د دې اکي يو خان جاګير ؤ - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځيده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې خان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښيني لکه د فرعون کښيناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه د دې خان د سلام د پاره خان حجري ته

رارسولو او ګيرچاپيره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښي کښيناستو -

خلق به يو څو د سلام د پاره راوُ چليدل او په مزکه د پښو

په سر کښيناسته نو خان ګيرچاپيره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول راغلي وَو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وُو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه ؤ - د خان سترګې

د ډيرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل ځه شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پته م

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه او نه لګيده ، د خان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان پسې ته

لاړل ... جمعه ګل یې لاس نیولے راوستو. جمعه ګل خان ته سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو. خان نهٔ سلام واخستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو... حکم یې اوکړو چې په څلور بولۍ غوږونه او نیسه ...... جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا په حجره کښې یوه غټه تیږه ... ډېره غټه خدائے مې دې ځاره نهٔ نیسي خو د لسو منونه به سپواوه په دې تیږه به د کلي خلقو د لس رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې دا تیږه جماګل ته په ملا کېښېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل. دغه تیږه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده .... تیږه ډېره درنه وه. جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې.

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ. په تادۍ تادۍ ټکیاوه سکرکان یې په تنور کښې پورې کړي وُو. هغې سره د جماګل فکر وُ. هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي. ډېر به اوږے وي نو چې روټۍ ورله زر اولېږم. سکرکان یې راونړول په دسترخوان کښې یې زر زر اوتړل. شوملې یې په بټکي کښې واچولې اوږوے ته یې اووے چې پکیه په منډه ښځې ته ځه پلار به دې اوږے وي ... دې لا د خبره کوله چې په دې کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز وکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوئے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تېبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیرګل
یې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړېکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه ګبتې رحم را نغلو - د جمعه ګل د تېبر ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کانڼے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد او واړه په کڼو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تېبر هم ژړل او ورسره
یې ګړیوان هم سیرې ویرې کړے وُ - د سرو ښته یې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې بڼ ساعت تېښېد و
نو جمعه ګل یوه سلګۍ اووهله او ..... فقیرګل یتیم
او د فقیرګل مور کونډه شوه.

انالله وَ انّا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلې) تېر ماښختن و. شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شرشمو
ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے و.... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو خو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے و..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سېلفوں دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي
...... چې " لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه " ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي خو...... خوندئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سېلفوں خبرې اوربل کړے و - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو...... چې په کټ
کښې په خوابهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو......
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

څهٔ کوي؟ دوئ به څهٔ خوري؟ دوئ به بیا په ډوډو کوڅو
کښې لوغړېږي؟ دوئ به بیا خېر ونه غواړي؟ ......
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي په دو
کوڅو کښې لوغړېد وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جائېداد کښې شمشېر د ناداري ژوند
تېرولو - دغه د ناداري ژوند چې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپېڅوړ دې خبرې چې
" لاس دې خلاص که څهٔ کولے شې نو ..... "
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل ده پېل ... " په شته جائېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جائېداد کښې
کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په ټول جائېداد
سپېڅوړي ولې خېټه اچولې ده؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پاره په
بوکنونکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړه دنیې ئې کسې راوبډې ته او ټوپک ئې ښکته اوکړې ته واچولو -
...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ...... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځنډه لنډه او رانښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي داسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه تور دال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ...... زه یو د
سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچې د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملے شي - نه نه زه خپل بچې د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې ته د سپڅوړ، د پېغوړ داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به وټې ګولۍ وا لوځوم ځم چې د سپڅوړې په سرو وینو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو ـ د تیارو تک تور
څادر په ټول کلي را خور وُ ـ یوه یوګنوونکې خاموشي وه ـ
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وُو ـ
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسارو او د
پلا لې په سنګرونو کښې اوده وُو ـ شمشېر په ټند و ټندو
قدمونو کوز کندې ته روان وُ ـ په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو ـ د زړه حرکت ئې تېزېدو ـ
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنزدې شو ـ د سپڅوړ
د کور لويه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو ـ جارچې ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئې الله د لويې کلیمه
الله اکبر په لاؤډ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولے
شو ـ خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو لوئے طوفان راپورته کړو ـ نن خو د سحر بانګ دغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سینه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن دے
بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا
فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به ترې نه روان شي خو د دې باوجود
هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرئ چاړه راکاږي - یو ورور راپاسي د بل ورور د
پخو د خولې نه نوړۍ را وُشوکوي یو ورور راپاسي د بل
ورور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې اونیوو ..... رپېدے پرې
راغلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ګرغنده شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور یې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زه به هیڅ کله د جاېداد د پاره د ورور په سینه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله
تورسرې ورندارکنډه نه کړم - زه به هېڅرې خپل
وریرونه په لاروکوڅو کښې نوغرېب و نه ورنکړم - خبر
دے که زما بچي نه وي، خبر دے که زما په جاېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے
کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سیفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وینه ده - زما متې دي - نو...... خپله وینه هم څوک
په خپله تویوي - خپلې متې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې
به هېچرې اونهٔ شي - زهٔ به هېچرې داسې اونهٔ کړم......
سیفور د مزکې آمدن څهٔ تول خو پخپله کېډه کښې نهٔ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې يې خرچ کوي.
نو..... اے ناپوهه شمشېره د سیفور اولاد کښې ستا اولاد
نهٔ دے - د سیفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نهٔ ده؟ .... خبر دے کهٔ سیفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شکوې ده؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري -
خو زهٔ؟ زهٔ به هیڅ کله د سیفور ماشومان پردو کوڅو
کښې لوغړېدو ته پرې نهٔ ږدم..... توبه خدایه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لویه خدایه
شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سره
یخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زهٔ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر
چا جایداد او نه خو نهٔ وي - زهٔ به دا اوګڼم چې زما جایداد
هډو وُنه - زړهٔ دومره بې همته خو نهٔ یم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو د پاره به روزي نشم پیدا کولے۔ شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم۔ محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به ځو له راوړم۔ او اوس ......؟ اوس ځم چې
په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر د سپغوړ د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبي پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو پوے شو چې
د شمشېر څه اراده دي۔ ځو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې۔ سپغوړ ته ورتر غاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپغوړ
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ړټو ړټو ئې اوژړل...
قلبه ئې راستنه کړه۔ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو۔ او
چې ځه غرمه کېده نو ځکه په پولو پټو پړے اېښے وه.....
د سپغوړ د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بیلوله۔ او خلق....؟
خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو۔؟
ځواے دو نو حېرانېدل ئې هم۔ د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي۔ دغه د غوښې زړونه
نرمېږے هم شي۔ دغه د غوښې زړونه پستېږے هم شي۔ په
دې زړونو کښې الله تعالی مینه محبت هم پېدا کړي دي۔ ځو
کاش چې موږ د غوښې په دغه پوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او دهٔ جذبات راویښ کړو

ارمان چې مونږ د زهرو په ځائے د ګورې نه کار واخلو چې
مونږ په خپل عمل سره يو ظالم په خپل ظلم او يو زياتي کوونکے
په خپل زياتي پښيمانه کړو - په خپلو ناراموږي نادمه کړو -
په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خوږه رونړه زما يوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې
اوتړئ - زما يوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بيا اوګورئ
چې ستاسو ټولې ګرانې آسانيږي او کنه - ستاسو ټول نفرتونه
په مينې او محبت باندې بدليږي او کنه - ستاسو ټولې دشمنۍ
په يوې خوږې درنې او نه ختميدونکې ورورولۍ باندې
بدليږي او کنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړه د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې
په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې يو قاتل په دې
خبره په سړه سينه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د
پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په
خيال چې هيڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط
قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښيماني ده نو بيا د پښيمانه
کيدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تير ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنيا

* * *

"اِنتقام"

(اسو پېلې) ژوند .... دوژوند .... یوڅو ورځې ژوند .... دَ شمېر یوڅو ګھړی ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په ځینې ځینې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوؤ - په زور په ژوند کښې هنګامې راپیدا کوؤ - رنګینۍ راپیدا کوؤ - ګنې حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ ګنې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هرڅوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که؟
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرشي -
جماله بېو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونږ د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوکنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اور بلېده او دود اورد غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ - ... او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبرې له شوې کولې -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارونو څه کار نه ؤ - نو
بیا هم جمالې بېو د یو سور په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالي بيو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مور ولې د جذبې نه دې پرې مجبور تيا د کبله کړي دي - د زوئے .... د ظلمي زوئے ناګهاني مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې ديوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يو مور په خپل اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې شي د جمالي بيو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام دې ځانونه پوئے کړي ، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې دا انتقام کني خودکشي وه ؟

جماله ! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوئے ؤ چې لونګ ئې نامه وه - رونړو د لونګ د ژوند قصه به درته نه کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ مور څنګه لوئے کړے ؤ - په څه ئې شوا خون ئې لوئے کړے ؤ - جمالي ته لونګ په غيږ کښې يتيم پاتې شوے ؤ - او د خپل ګندتون دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په دا ميد تېر کړي وو - پردي خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمع چې لونګ به مې خدائے لوئے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوروي .... د جمالي په زړه کښې ارمانونه توت په توت پراته وو - او کله کله به چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو تنسته بوده به ئې را ابرابو - وله

او یوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو « لوټک په سیند کښې ډوب شو » .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو ! زړه درته د جمالې د هغه بچې واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لېونئ لېونئ منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را بانډې کړې - هغه چې کسېوان ئې څیرې وېرې کړو - هغه چې د سر وېښته ئې په موټو موټو راشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې - ځکه چې ماسره دومره دردېږ لې الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راڅاڅې کړم - ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړه ټېر کړم -

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته اونه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ دپاره کښي د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کله سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه
سړېږي. دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي. او نن ... زه د دې کلي د خلقو
په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شوے زه به پس له دې نه تر مرګه پورې
د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم ... جمالي قسم اوخوړ. او د دې قسم نه پس د لونګ
مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې
خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو. ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے. لکه د
سادرېن لوټه ... آخر تر کومه پورې. خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالي له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو
جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ..... آخر تر کومه پورې...
تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله تر کومه
پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په برزولو
وه. آخر حوصلې جواب ورکړو. د حالاتو د مقابلې د پاره
توان ختم شو. د ژندګۍ علامې شروع شوې. جمالي حق ته
سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پيوې زنانه د
اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيوه ..... خو د لونګ مور
د اوبو جام له ټېله ورکړه. او په سترګو سترګو کښې ئې دغه
ښځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما د
انتقام په لاره کښې اړيکې مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه
خپل قسم پوره کړم. پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم...
او بيا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو.
جمالي خپل انتقام پوره کړو. مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے
اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې. او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل وانخستو -

(اسو پلے) اے دَ میاندو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لیږ په خپلو ګرېوانو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاندو سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کو رے دَ مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه کښې دهر چا نه اوچته نشوه ....؟ مور ډېره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسې هستي عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د طبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسوېلے) روستے پاروُ - مُلا لا بانگ نهٔ وُ وېلے - تهٔ وله دنیا په
خوبهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوؤنکې خاموشي
..... نهٔ دَ سپو غپاں او نهٔ دَچرګ چغو آواز - کله کله به دَ یو نیم
چرګ آواز په دې خوشي بېد یا کېښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما دَ ویرې نه خوړ ووس ژړګے به په څهٔ قدر ې راغونډ
شو .... دَ اوبو وارمې وُ - یوُم په اوګه ېښې اوبله ېښې
تُند تُند پتهې ته روان وم - لا درا ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لوېې ادېرې ته اورسیدم نو .....
څه فریاد غوږ مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنوؤنکے فریاد - دَ پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېد و شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادېره کښې زهٔ څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه ادېره ده - دلته غیب
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېد و نو ډېر ېندې
واخستم - دکړ کښې شا ته کېښناستم او غوږ ونه مې دَ فریاد په
لوُري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېد و دَ زړهٔ
ژغل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې یې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې کا ښې بوټې وني غنې هر څه په فرياد وو - داسې معلوميده چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نوځکه داسې په منډو منډو مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه ددې فرياد د اوريده د پاره په بو ګنبد و نکو قدمونو رو رو سا ښوولې را روانه ده.....

زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کوکښې شاته ناست وم - شپه ساعت تېر شو - رڼا رو رو را خوريده - په خوا او شا ځناورو نو کښې د سکر بانګونه شروع شول - خو زما په ښپو کښې لا هغسې دم نهٔ و ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد په لورې روان شوم .... فرياد اوس کم شوے و. څهٔ ګورم چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه ښپې ئې په نکريزو سره وو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې يو درزا وکړو. په ستر ګو مې تياره را غله ..... دا ؟ دا خو د شيرين قبر دے. د ځواني مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د اکې يوزوے شيرين - هغه شيرين چې تېره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د ځپل زړهٔ ارمانونه رڅرولي وو .... هغه شيرين چې د جانې د يو نظر کتو د پاره ئې په کلونو انتظار کړے و ...... نن هغه شيرين د جانې د يو نظر کتو ته مځکښې په دې خوشې بيابان کښې د خاورو ددې ځلي د لاندې په خوا بهٔ خوب اوده دے - ما ته سمدستي د شيرين د وادهٔ شپه را په مځکښې شوه. څومره خوند و د شيرين په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي سوه د شيرين د ولس داوړلي وه او بيا دوادهٔ په شپه
هغه تر تېر ماسخته پورې شيرين په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بيا موږ هغه کورته په تللو
مجبوره کړو - چې څه څوک په ستا په انتظار کښې وي .... شيرين
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جاناي ته يې کول غوښتل - څهٔ ګيلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جاناي
د ديدن خوږې تلوسې يې په زړهٔ پورې ځغلې نيولے روان وُ، چې
شيرين خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو-
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هلته په ورومبې ډز شيرين پړمخې
داپرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جانان د ليدو د پاره ناقراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت و جذباتو ته لبريز وُ ، د هغه زړهٔ په سر شيرين اولګېده-
او چې د ځوږې خلق ور رسېدل نو هغه يوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جاناي نوم وُ - ......
شيرين سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ يې
د جاناي مخ اوليدو او نهٔ يې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د ليونو لاس منډې کړې - پلارئي سر تور سر-

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سپین په مزکه پروت وُ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائې چې "اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د هیڅا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وُ چې پوره شو - اوس به په سره ډولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوُو - کوم ځائے چې نهٔ غم شته او نهٔ مصیبت -
کوم ځائے چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړکې غبرګ ختو خو د جمالې نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ
وې .... حیرانه وه چې دا څهٔ وُو او څهٔ اوشول ؟ دا زهٔ کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
روغوندې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پټون کښېښودو - څونګه سونګه کښېناسته ..... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په زړهٔ درد ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ډېر ډېر اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نهٔ وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څهٔ وخت شافي بیو اووې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې دږې سره د شیرین د پاره دود او ښکې
هم نشته .... دَ جاڼي په زړهٔ تیاره راغله -- یوه تېره کرېکه
یې او هغه او بیا هوشه په شیرین راپرېوته .... دَ شیرین
مور پلار ناوے جاله دَ لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کښېنې
یې ورواچوله -

رونړو! دېر دَ غم ساعت وُ .... سمه دقیامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېږه و نو د شیرین جنازه پورته شوه - دَ ځوانې
مرګ شیرین جنازه - دَ مور پلار دَ اِکې یوزوځې جنازه - دیوې ښې
د زلمې جنازه .... مور پلار ریه وازه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - خو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
یې جوړ شو او هم هغه دَ واده ځمکې په قبر اوغوړولے شوه ....
خلق دکیس زړونو سره نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ؟ اوس دا هغه دیوې ښې ناوې جاله ده چې بېګاه
یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زهٔ ورروان شوم-
ماوے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے دَ اِکې "یوې ښې
ناوې"، څه بس دے کورته لاړه شه -

,, مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا “

خو چې زهٔ ورنزدې شوم نو جاڼې لکه دَ لیونو دَ قبر سره خبرې کولې
.... ,, شیرینه - بې وفا شیرینه! دومره خبرې دې هم راسره او نهٔ
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نو لاقي دي څخه له کولي ؟ بې وفا دومره څوپه را ښکاره شوے وے چې دَ وادهٔ په څهرو کښې خوږ پیدلے قدر له وے نیمه څوا زلمیه داسې زر سرور شوې - زړهٔ سپېره دي چا ستا په ز پښنودم -

شیرینه ماخو دَ ځان سره دَ ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له دَ خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې دَ سترګو په رپ کښې زما دَ ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې دَ څپل وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي - ستا دې زما دَ پښتو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله اود سلګۍ سره دیوې شپې تاوې غځه بخه وه - او چې اومې کتل نو په ښوکښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوپلے)

رونو دېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافۍ ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره دَ جمالې دَ سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې تا له ادیره ئې اولړزوله ، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ -

د دوُو میاشتو ماشوم ناجوړه زوے د ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غونډې وَه ملاله نهٔ د ځان
د حاله خبر وه او نهٔ د زوے د حاله - په مزکه ئې پړلت
وهلې وه او زوے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کړېوان
پرانستے وُ - بېبس سر - خېر نه څېرنه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کړېوان هغه زوَل پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې ګلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته او کړه -
نو د هغې زړهٔ به ئې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به ئې تناره
کړه - باران - سېلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لړه

دېره تسلي کوم چي دَ ماشوم زوئ په وجه د هغې زړهٔ
ته وه - هغه هر څهٔ به دَ سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دين دَ هر څهٔ نه بې پروا دَ افيمو
په نشه کښې نيم ويښ او نيم اوده وُ - هغه د هيڅ نه
نهٔ وُ خبر - ګل دين موچي وُ - په کلي کښې به يې دَ زوړو پېزار
مرمت کولو - دَ افيمو نشې دَ هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ .... ملاله په پېغلتوب دَ
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خېر دے دَ واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بيا .... بيا يه
کهٔ خبرې هر څهٔ سم شي ...... او دَ واده نه پس څهٔ
موده ګل دين سم دم وُ .. دَ ملالې سره يې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بيا په زړهٔ لاړ روان شو سپکې سپورې -
سختې خبرې او رټل - هر وختې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ويل دَ ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو يې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين
په دې زياتې دَ ملالې زړهٔ ته لويه صدمه اورسيده ...
او بيا دا څهٔ يوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول دَ ملالې
تقدير شو - دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ايښودلې وه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل څو ...... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملې دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سپینه کېږي، د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو دا هغې دا یقین وُ چې
هغه .... "هغه" نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېده - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکېږي شک نشته چې د ماشوم د پیدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتې د
ماشوم زوئے په مینه کېږې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچې د پاره ښه وه ....
هرڅو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې څو او څو ...... بیا هم خاوند خو یې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے درې
واړو نه کرکه ورشي - خو هغه پوسه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره وېرېده چې
د هغه په مخکښې به یې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره یې په

ملالۍ دا باندې کړې ینه ئې اووهله او په تلوکښې ئې د
رېښې غوټۍ تېره هجه کښې اووے "حراموني" او د
دې ټکي په اورېد و د ملالۍ په زړه هغه تیاره راغله
کوم چې دېر طوفان د دراتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې ئې
وهلې ..... د سحر نه ما ځیګر شو څو طوفان د کمېدو یا د
اوورېدو نوم نه اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې ئې د دروازې د لړې کېدو
آواز تر غوږ و شو .... د ملالۍ د زړه دړزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وُ چې جوړ موچې ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغه راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغه نه وُ دروازه هوا لړې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبه نه وې - د جمالۍ سره فکر شو چې د هغه
دراتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبه راوړي
نو بیا به کټے شي ..... هغې ما شوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادۀ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څۀ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره روبولۀ روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

رامخکېنې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نه وه -
دوه کاله آګاهو به چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره راوبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلدرین خیال او د
ګلدرین سره د ژوندون د پسکي په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شتمنه او ښکاله ښکارېده
څو هغه ټول خیالونه او څوبونه څو نن دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چپ چاپ نخلې غلې .... او خاموش
خاموش ښکارېدو .... ملالې زر زر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تند و تند قدمونو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یو ړې ډېر ژړلي وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائې او چې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړوبخ
کښېښودو - ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په
راننوتې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې څو روور زړه را ټول غوندي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلدرین موچي د پښو دو لچه په لاس په کوڅه
راننوتو - او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووے .....

در نړ، کار نهٔ ؤ. دا غلے - بس دومره پېسې مې گټلې وې چې
ځان له مې اېښې او د چا ښو د پاره مې دا پېسې دا وېل "

گلدين په دالان کښې خپل د موچي توب د سامان صندوقچې
کېښودو او د پېښو دوچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چائے څښم
..... ملالۍ دوچه د گلدين نه واخسته په جارگۍ ئې کېښوده
او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو را غله د پښو
دوچه ئې پر مخې د جارگۍ ته را گزار کړه ..... پېسې توے شول
او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چائے
د څهٔ نه ښخوم - اوس که گلدين راغلو او خبر شو چې
پېسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مره کړي - هغه
خو به په دې ښر ما سختن ما د کوره او باسي - او چې د کوره مې
او باسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تولهٔ ورځ
کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د
ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نورې سوچ اونهٔ کړو
خو دوچه ئې را واخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورېد کښې تشې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د ځېرې نه را غلو.... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چاے جوش ئې راوا خستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالې ډکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووايي چې
ګلدینه مه کوه .... دا څه کوې - دا چاے مه څښه دا چاے
چې په کومو پیسو کښې پېښې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے خو ئې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله .... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نورې غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو .... ساک تړې نه سیلې او پرې
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ....
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه" .... پیسې ؟ پیسې ورکړم
د څه پسې ورکړم .... دا سینې ته ئې واچوه کنه ؟ ....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

پښو توی کړل - او ما تاله چای د خپلې سینې په پښو کښې
پخې کړې - هن ؛ گلدین دَ کټ نه را ټوپ کړو - بخته دَ کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه یې را اوچته کړه او بڅي را
خطا یې کړه نو ملاله خو بچ شوه خو دَ ماشوم دسرنه یوه سره
داره دَ ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
ټپه کسریکه او بیا یې څو سلگۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
دَ زوی دَ سرنه دَ وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او گلدین ؛ گلدین را پاسېدو - ملاله یې دَ
چوترې نه اونیوه را اوچته یې کړه - دهغې مخ په وینو
لت پت وه او په داسې حالت کښې گلدین ورته اووې چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه یې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم خوا دې خوښه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوی را پورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سیلاب را غلې وُ - سیند په غورزنگ وُ چپه
به راتله او چپه به کښېناستله ... په دې کښې یوه چپه
را غله - دَ نورو چپو نه لویه دېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وي هغه
مور چې دې یېدلې نهٔ وه - چې دهغې په سینې دې چړې
لوبې نهٔ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
دَ دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زهٔ درله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځاۓ درکړم او ملاېي خپل زوۓ په سينې پورې کلک
له
نيولے د غه چېچې ته ځان او سپارلو، او د غه لوېږي چېچې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملا له
دَ ستړي ژوند دَ ستومانو نه دَ تېول عمر د پاره خلاصه
شوه -

انسان او انسانیت

(اسو پیلے) ..... د دې دنیا په څنګ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې د هغوی زړونه

د ډېرو غمونو د لاسه

سوري سوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې میندې شته

چې په ژړا ژړا یې د سترګو تور په سپین بدل شوی دی -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې د ځپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ یې ځوانې د خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستې شوېدي -

څو په ژړا د چا قسمتونه چېرې نه دي بدل شوي -

مړي چېرې په ژړا نه دي ژوندي شوي -

ارمان چې د ګلاب غوندې بنګلو ونباتشته ځواني مرګانو

د ځپلې بوډۍ مور

د ځپلې زړه چاودې مور د ځپلې غمژبلې مور د زړه نه نه -

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

سینه څو ر شاه زلمو څو د ځپاو کوندو تورے سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کوچې سهلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د ځپلې مور د سترګو تورو ګلابه

ته ګنې د ځپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د ځپل پلار د زړهٔ تهکوې ګلابه -

ته ګنې د ځپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ځوندمدګرے په ګلابه ته د ځپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے .

دغه د پلار دَ سترګو او ښکے خو کا نړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او ته ......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به دَ پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے .

خدائے ګواه دے چې تا به دَ خپلې مور په تندي کښې دخفګان ګونځې نهٔ شوې لیدے .

تهٔ به دَ پردو پلارانو دپاره دادو وې

تهٔ خو به دَ پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې دَ صبر څادر راغوستے دے ؟

اے دَ بې غمۍ په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي کښې څهٔ چې په تول څخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې .

ستا خو پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې څخت نیولے دے . په هرځا ستا ګمان کوي

دَ هرځا په څخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به !

اې ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل ځو ګرانه

خبره ده - ناممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه ځو

د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار ځو د ورکي په شکل کښې دے - او په دې شکل

کښې ئې د هر څه جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

ځو ګلابه ستا په رنګي څه د بل چا نشته

ځو ګلابه ستا په رنګي تندے د بل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زه درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کو نښتي ملا چرې پېدا شوے

که مړو د مور پرهر پرهر زړه چرې کټے شوے

که مړو ته د خپلو تور سرو ښځو ګرېوان او بېر سرونه نېکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګو نه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے ځو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سېلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تودسرې څپې کړپوان
او بېرته سرنهٔ ښکاري - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې ځینې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې ګني تهٔ دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ دا وران
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
تهٔ دې بیا زړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوټه راننوځې او د
مور زړهٔ دې درباندې بیا راټول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده
ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کیدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډیره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه ځکیه سر راپورته کړه

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره ژڼه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوُم

.ېچيه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولي، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه څو نهٔ وے لګېدلے هڼ ؟

ته خوږ شوے څو نهٔ وے هڼ ؟

چې تا سڼکېږه وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و یٔلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور زاړ شه .ېچيه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مړګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه .بغېر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر دا پورته کړه .ېچيه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای نه دا سوال کوي

چې ما هم تا سره سلګرے کړي - او د لته

تا سره نژدې - ستا په څنګ کښې اوده شم

چې زه هم را شم او په دې څوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان

کښې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم

خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما

زړه ته به څومره تسلّي اوشي - او ستا خوږ ووړ زړه به هم زما

په راتلو را ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې څوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې

په دې سیلیو ګلو او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې ټمونو

کښې څومې داسې یواځې پریږدونشي .....

رونو - خوږ رونو ! د ګلاب د ژوند دردیږ لې قصه به

دا وخت نه چېړم. د هغه د ښیښه سرې توب یا ښه به هم دا

وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا

خبره به هم پریږدم چې ګلاب په څپله سینه کښې د یو انسان زړه

لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردی

نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا ټپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د ټماچې نه وتې

ګولۍ، د دغه څوږدې انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو ټش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې څپله لمن داغدار کړه -

دَ ګلاب غوندې انسانان هم کني دَ داسې عمل لائق وي دَ ګلاب غوندې
پښتون سره هم کني څوک داسې دَ کوې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

او..... ! ډیر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډیر داسې دَ
نامې پښتانه شته چې هغوئ دَ بدګمانو او شکونو په څرسیلاب
کښې لاهو شي ! او دَ ګلاب غوندې دَ نیکو او خوار خوږو انسانانو
په وینو خیږې منګولې سرې کړي -

نه پوهیږم چې دا لاکومه پښتو ده - دا لاکوم غیرت دے - زهٔ
خو دَ داسې څو نړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زهٔ خو دَ دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو دَ پښتو او پښتون
دپاره پیغور دے - دا حرکت دَ بُزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وهٔ ..... بني آدمان خو دَ دې
مزکې په مخ بې شمیره دي خو انسانان پکښې دَ شمیر دي - نو دَ
یو انسان وژل خو دَ انسانیت وژل شول -

نه پوهیږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان کوړے ډیر
په مشکله پیدا کیږي .... دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټې شه -

رونړ دغه عظیم انسان - دا دَ پاک زړهٔ خاوند - دا دَ مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... دَ تن نه څلور کاله آ ګاهو
یوه ورځ ..... دَ ماښام په څره کښې .... ستړے ستومانه په تندو

ټټر و قد مونو د ښارنه کورته راروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خو نن د ګلاب زړهٔ ځکه بې واره غوټېدې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کر کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوې درې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لټې
او تکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین زوئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قُو راوچلېدل -
ټول را غلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول را غلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کو ننتې را روانه وه لکه چې د ملا
ټپر ئې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درېو ګولو درې ځاېنه چُپ چور کړے وُه...
مور را غله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیده و نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د ښونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنونکې لمحه
وه- ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلې .... لويو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... څو په ژړا څو چې مړي مړي نه دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئے، په وينو لړلے سر په خپل پښتون باندې ايښود لې وه -
او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني
مرګه ګلابه تا څو څه جرم نه ؤ کړے چې ظالمانو در له دومره
لويه سزا درکړه - تا څو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ويلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وينا کنې دومره لويه سزا اوې"......
رونو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې
بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو
خندا نه ده راغلې - څو ره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د
ګلاب د تور سرې آهونه ساړه نه شول -
څو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نيما غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے
..... ښځې آدم مړ کيدے شي خو انسان نشي مړ کيدے - ګلاب انسان
وه - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او ماحول خلقو
له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يو مينه وه - يو
محبت وه يو خلوص وه، نو مينه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. بختورې دي هغه میندے چې د ګلاب په رنګ زامن يې زیږولي دي . بختورې دي هغه پلارانې چې د ګلاب غوندې زامن يې لوئے کړي دي . بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان انسان د څښتن توب نوم ورپورې دے ..... او ځکه خو زهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندے وي . او اے شهیده ګلابه د شهادت دا لويه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ایمان دے چې ته به خوا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې انغښتلې يې . نو اے خدائے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه .

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځاربڼ ئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګهړۍ مېلمانهٔ دي هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څهٔ شي ګهړۍ له څهٔ شي - هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به تر صبا پورې ژوندے یم او کهٔ نه - تر صبا پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوندون، ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځاربڼ ئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه ګڼې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کښې داسې وي، په

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نوعې اِنسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؛
..... زما په خیال نو نا ممکنه ده - زما په خیال نو نا شونې ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، نو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف په "مړ قر تېږه مړ و شېږه"
لوطونو باندې او شلېږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات تخت به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم تر چا څه
کم نه وه، دا احمد په زلمي توب کښې هم د کوټي اېښودو ځاے
نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړو د دوه ویشتم کال
په ځوکاټ قدمونه اېښودلي وو، دواړه دیو کلي وو، دیو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو،..... شپه ورځ چې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وو ..... دواړه نبۀ دوستان
وو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بټېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بټېره ناسته
وه ..... خبرې ګرمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوټي يار، هغه چې شپه ورځې به يو ځائے ګرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولئ سرې کړې او ګلاب
لکه د ټپوړ لندې او چوړلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پړېدو
.... لاړو احمد د يوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم ورور دَ
دنيا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وهٔ - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست د لاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاؤدلې وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کانړي
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه وچاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کانړي
او ورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
دَ آسمان نه کانړي ورېږي - دا کنې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر وويشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمديانو د زړهٔ په
سر ويشتلي دي او لا به ډېر احمديان را پاسي او ډېر ګلابان به دَ
يوې کونترې دَ سره زاره وي، .... نو ځکه نو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ د آسمان نه کانړي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنياته
تېر شو، .... ځوانې ئې خاورې ايرې شوه ..... مور هم ورله دَ وادهٔ هغه
جوړه را وا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په پانګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله ځنګه چې ورته په سرګره چې په کوڅې باندې به
ده د واده څخهره تېر له ..... د ګلاب مړ ے ، لکه د واده د زلمي خاورو
ته اوسپارلے شو ...... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدې چې د ګلاب مور لکه د لېونو د ښېښې په څوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څخهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ېنګټ غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي . تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څخهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي . د مزکې مخ سور
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د ځلورو روپو د کونټ د پاره خپل
يار وژلے وُ . د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ......
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پېښی کښې احمد پېش شو . او پېشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوروله . اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لويو
لويو فولادي تمبو شاته ، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي . په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه ، چې په سرئ لا د واده څخهره نهٔ وه تړلې . چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوریدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا اَلا نهٔ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ ښکو کوټهٔ دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندونې لاړو .... پلار ئې ډیرې منډې تړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کیږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې توجه آخرت ته اوګرځیده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډیر پښېمانه، د هغه نه دَ ګلاب څهره د یوې لحظې د پاره هم نهٔ هیریده - او څنګه به هیریده ؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جیل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد ؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زیړ سکه کورکمان، غوندې سونډ توره بڼیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته، د هرچا نه ئې بخښنه اوغوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې، آواز ئې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شو ل... رونو زهٔ تا سو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او ورونړو په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې اوازنه ساتې د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو ورزه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے .... خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې ټول عَالَم به خوا ب ۀ خوب اوده ؤ وه، چې په دغه وخت کښې دوئې احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څهٔ وخت د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله توبه - يا الله اُل اولاد چې د داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خړه د احمد مړے کلي ته راورسولے شو، ..... څنګ ئې مات وهٔ د اَحمد مور سور رومال دَ احمد

دمات څټ نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې سور ساتلی وه،
چې دَ وارهٔ د نکریزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته تړي - دَ
احمد مور هم زوے ته دوارهٔ جوړه وغوښتوله او د وارهٔ توله
او ګنګړه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې یې دَ زلمي توب ځنښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
وبخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې
قتل د اسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلا ب
هم وبخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے دوښې! اے دَ ځوانیٔ په مینه مستو روښې - اے دَ
غفلت په خوب اودهٔ روښې د خدائے خاطر اوکړئ چې لږ سارهٔ خوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان ویښتل د انسان وجل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - راشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ دَ انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے
در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه مو خائسته شي -

عالمه یو تو بل زاریږئ
دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تربور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغېدے شوے نو ما به د او ښکو په ځائے په وينو ژړلي وے. د زړه زخمونه که په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رتهو رتهو ژړلي وُو. خو دا زما د زړه زخمونه چې زړه ئې نا قلاره کړے يم. او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه ئې خندا راشوکولې دي دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېدے شي او نه په انګولا.

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته. ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نه وي را پېدا شوے. ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نه وي را نزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نه شي را پېدا کېدے. سکون نشي را پېدا کېدے. اطمينان نه شي را پېدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل نا قلاره وي. تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنې او ښکې ځلېږي. اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې چې ميني شو. دَ انسان دَ زړه نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل. انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې را او نغښتے شو. انسان نو لا هو حيوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حيوانيت درجې ته هم راپرېوتو
اے لويه خدايا دا به ترکومه پورې يو انسان د بل انسان
وينې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وينو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مړي چاړه راکاږي ؟

اے لويه خدايا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلے او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا
شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنيا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هرڅوا ته پکښې مينه او
محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته
رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې يو ترېور په کښې بل ترېور ته د ترېور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري ترېور زمونږه رور دے - ترېور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - ترېوره زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د يو نيکه اولاد هم چرې د يو بل دشمن کېدے
شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه تويولو ته تيارېدے شي -
خپله وينه هم څوک تويوي - د خپل رور په مړي هم کنې څوک چاړه
راکاږي - د خپل ترېور سينه هم څوک په ګولو غار غار کوي
نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته منې چې يو رور دې
راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مړي زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور زمونږ خپل میراث خوړ کړو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون هرڅه زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے - دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ به تربور ته د دشمن په سترګه نه کتل - تربور به مو خپل رور خپل خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې یې کونډې کړې ډېر ماشومان یې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتېږي - ځکه خو ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده - د دوو میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماښام نمر په زیړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځم د تاتړې د غره د پناه کولو د پاره په تُندي
تُندي ځم په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خېلو
خېلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېښې په لاس راوُوتو -
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندي ئې لاس کښېښو تمرېړې ته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو ، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدايا ايمان مې نصيب
کړې " لاسونه ئې په مخ رانبکل او نېغ کورته راروان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبقور داسې ډېر په زړه راووريدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نياز بين زوے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبقور سره خبرې کولې راروان وُه او چې د شهيد کنډاؤ نه
را وُوړيدو نو ناګهانه د پردل خان د تماچې د نلي نه سرې ګولۍ
ګه ... ي لمبې اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې -
ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې اونهٔ وے -
چف ... قدرله ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلې ځوان د پوردل خان
تربور وه - تربور! چې موږ ورته د بېړې بور وایو - تربور چې
موږ ئې دښمن کڼو - د پښتو په لغت کښې تربور د دښمن دویم نوم
دے - حالانکې د خدائے په نیږ د انسانیت په نیږ تربور دښمن نه
دے ورور دے - تربور د بېړې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو
نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه ئې په رګونو کښې توپونه وهي -
خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده
او خپل د تره زوے ئې شپږ ډزې اووېشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بده
چارو ئې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو که ملوک خان نه
وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خېر
وه خو د ملوک خان دا حق نه وو چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے
وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وو - او د تربور خبرو
پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اووېسته
چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوړ هم خپل پلار ډېر ډېر
یادېده - ځکه خو ئې داسې بې صبري کوله - خو ماشوم سپفوړ
نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولې د سره ذرار شو - تېرما سخته
چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفوړ د پلار لاش ته

ته په کټو کټو کښېني او ده ته شوے وړه ځو په خوب کښې يې ځي او چې
او چې سلګۍ وهلې .... جوړې د غه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټول ننداره ليدله ځکه خو يې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو يې په خوب کښې سلګۍ وهلې دا هغې سلګۍ چې د راويښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپېڅلو ژوندیو سلګۍ شوه دا هغې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ ده په ماشوموشوندو خوره وي - دَ
ټربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ دَ زړونو نه بغض حسد او کينه اوباسي - چې دا دَ ټربورولۍ
په ناولو جذبو کښې ښکار شوے دنيا په موږ جنت شي - آمين

وېره بابا

(اسوېلې) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو تن به سپڼو ماما داسې لېونے سپېلنے نهٔ کرځېدو، تن به سپڼو ماما داسې ځېرې ګرېوان نهٔ ګرځېدو، .... مال شته خو د سپڼو ماما چاپې شلېدلې دي - دولت شته خو سپڼو ماما لېونے سپېلنے ګرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګورے د هر مرض دارو نهٔ دی، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مئينو روڼو راشئ دَ سپڼو ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپڼو ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او ګورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څرنګ پوهٔ کړم روڼو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم روڼو، چې راشئ، اے په دنیا مئينو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ ....

دولت ته جنګکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره ځان

ایمان ونه مهٔ خرڅوئ - ځان او غېرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ څخړي کوئ، ځکه چې دولت هېڅ څېن نهٔ دے، دولت هېڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وُو، نن به ئې دَ سپفوړ ماما د دردمنلو زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه ..... څو مره لوئے غم غریب ته ورتېر شوے دے - انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږ و ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه او نیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے - د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځیګر سپفوړ خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خبر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راوا خسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو

..... [illegible] تماچه [illegible]

چه کې هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زهٔ په ډزې اوکړم» ...... نه بچې چې ته لوئے شې نو بیا به پړې ډزې کوې بنه» «نامالا اوس لاکه زهٔ پړې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پړې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مهٔ کوه ورانے»

«نا زهٔ به پړې ډزې کوم»

«نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانے کوې نو او به دِلِم»

او سپفور خان تماچه راوا خسته، د هغهٔ دا خیال وهٔ چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پړمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وی بابا بیا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېده، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفور هم په وینو لپت پپت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانزدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل ډز اونهٔ کړې بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ راباندې کړې، د سر ویښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سپفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه ..... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سرشو ..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیاز بین زوئے وینې
..... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لېونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئے مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لېونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې په لېونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلے جامې سرتورسر - پښنې ابله پښنې

بالکل چپ خاموش، پېټې سترګې زورنډ سي، لکه چې د څه په تلاش
کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څه په لټون
کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان خو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا
کیږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي-
شکور په دا سې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي- نو ته څهٔ
له زورنډ سر او تیتې سترګې کړې، ته ولې دا سې سر وهلے بروهلے
کرځې - ترکومې پورې به کرځې.... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وایم چې ته څومره بد قسمته يې....
ستا لاسونه د خپل ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل
نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ څکه
ته لېونے شوے، څکه ته دا سې سر وهلے بروهلے کرځې؟

اے روښو! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو دا سې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو او د لړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخره وکرځي - د شرافت معیار کڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار کڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ کرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله کرځوي - څومره خوښې دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلې ئې دګل کېدو نه اګاهو اورژولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مه کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفوړ ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتوب په هودتوب بدل کړي - دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشاني شته، او د دې غم مصیبت او پرېشانۍ علاج نه ستا دولت کولے شي او نه ستا جائېداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ښه کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما د جانانه

احمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خستو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه ......

کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پټاچې اېښودلې وے - ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې وې ..... خوشحالهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالوتلے وي .... ته څو مره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتئ خو ماله ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خيل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......

ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئ وه ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره ښوا خون دې ورسره کړې وه
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وه ..... اوس آفتاب ټانه ستا غمونه په خپلې ما شوې ټخټې اخستي
وو ..... آفتاب د پرواران وه کنه ؟ د پرشوخ وه کنه ؟ ....
تا به د هغه نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغه ښوندره ښنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غونډې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئ وه .... او مشرے زوئ د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو ، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ ځوب اوده شو ، او تا ته ئې یو نه هېرېدونکے غم .... یو نه
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده !
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے ، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نه قلارېدونکے دے ، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غږدې ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آفتاب د قبر په خاورو رڼښکې مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمی شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ..

روښې! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو نرے نروچکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نري نروچکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه حوصله او لوئ زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوي حالات به پرېږدو - زاړهٔ واقعات او زاړهٔ حالات به نهٔ رایاده وو..... خو د نن نه شکلس ورځې آګاهو ددې احمد مشرے زوئ آفتاب سحر وختي په سائیکل سور د کورنه خوشحاله مدګر وسره سکول ته روان شو .... تر ډله ورځ ئې په سکول کښې سبق وو ویلو او ماسپخین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د کلي په لور دا روان شو ..... د تېولې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وهٔ ..... په خپل، ترنګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کرل او څهٔ ویل .... خو چې د میچنې پها تړک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه میله لرې وهٔ ..... نو د مخې نه یو ټرک نکه د اجل په صورت د آفتاب مخې ته را غلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېدو خبرېدو ..... نو دغه خونړي تورک لکه دیو مست

هاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړي کړے وه .... يو درز

اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غوندې کړيکه يوه زړهٔ

بوګنوؤنکې غوندې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت

وهٔ په دغه کړيکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړيکه کښې

..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې تو د خواؤ شا موجود

خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او

چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې

غړېدو .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و

...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي تورک پايو چخړي کړے

وهٔ ...... هر چا دا نقشه اوکته هر چا دا زړهٔ بوګنوؤنکې ننداره

اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هر چا ژړل ...

او آفتاب ! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله

بې خبره په خاورو کښې پروت داسې ښکارېدو چې لکه مُسکے وهٔ

تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب

يو بې پرواه ډرائيور د خپل تورک د پايو د لاندې چخړي کړے

دے ..... پلار ته خبر لاړو چې را شه ستا آفتاب تورک اووهلو

..... مور ته جواب لاړو چې را شه ستا د سترګو تور تا نه د ټول

عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې

..... او مور ..... ؟ د مور په زړهٔ تياره راغله ..... مور بې هوشه

شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو ... مور دغه سيږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز اوند زغملے شو .... مور بې هوښه، د ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سر تور سر او پښې ایله پښې د خپل زوئے
دکتو د پاره په منډه را خلاص وه .... دونو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - د انسان زړهٔ دد غه نقشې د لیدو او اوریدو توان
نهٔ لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهین خاوُرو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و پنا کانې وکړې ....
د پرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مرې په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - د احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټرک
دیو د ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطۍ .... د ټرک د ډرائیوری
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... دیو د مور د زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړژول .... څومره کلی ئې د خاوُرو سره خاوُرې کړې
...... اے رونو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تور سرې کنډه وئ .... دا ولې د تور سرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونو مهٔ کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر او کړئ .... لږ رو ځئ لږ په قلار ځئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جُرمونه چې د معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې ترک خاونده چې آفتاب دې د خپل ترک دلاندې چخړې
کړے وهٔ .... تهٔ ځهٔ خبرې چې احمد بېګاه د یاران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... تهٔ ځهٔ خبرې چې د دهٔ د زړهٔ نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... تهٔ نهٔ یې خبر چې د دهٔ د زړهٔ د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادو نو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نهٔ دي پرېښودلي بین
..... احمد مجبور وهٔ .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لوېې څو شې بیابان اورېده کښې یوا ځې نهٔ شو پرېښودے
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د ترک خاونده،
را شه لږ د احمد د زړهٔ په برخه کښې اوګوره چې ستا لږې غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زهٔ دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د ترک درا پوره په دې دلیل به ته د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروایۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده راپاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو. مړي چرې په ژړا
نهٔ دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړهٔ دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلے) ه سحر شي، ما ښځېن شي، ما ځيګر شي ما سخت‌تن شي
دَ ژوند کــهرې کمېنې ناګهانه به پوڅ شي

او دَ ژوند کهرې کمېنې - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډيوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ ددې آبادې او ودانې دنيا نه به .... دغمونو مصيبتونو او تکليفونو دَدې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته اورسي.. دقبرستان هغه چُپې چُپيا ته اورسي .....دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟

بيا به دغه تورې لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ....

نهٔ څوک دَ فرياد اورېدونکے ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدونکے نهٔ څوک دتسلۍ ورکوونکے او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " ..... لُور نشته چې د وې سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د "خپر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" تمه نشته .....
مور نشته .... خپل نشته - پردي نشته .... یو ځان .... یوه لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختۍ اسانه وي .... تور تیپ لحد به رڼا روښانه کوي
عمل به راته د لحد نه سړې سړوتڼکي جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوتڼکو به مونږ تر قیږو
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے رورو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ رورو
چې هغه سختۍ ځان ته آسانې کړو .... راځئ رورو چې د لحد سړې سړوتڼکي
په سروګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه وباسو، او د نفض کینې
او حسد په ځاے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځاے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځاے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان کېدلے شي .... چې انسان پرې انسانیت کېدلے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده .... راځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام را پیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زمونږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځائے د انسانانو د ګکو د نښے او د پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امیلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امیلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامښن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
رو ښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرسکے شي ...... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زمونږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا مونږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا مونږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا مونږ د ګلګچونو ..... پچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... مونږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... مونږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي یو ....
سمه لار مو پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره مو پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر تر کومه به مونږ دغسې تیکرې خورو ....
تر کومه به مونږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زمونږ هر قدم مونږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زمونږ هر پل مونږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... اوهر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... مخ په وروستو هیڅ هم نشته .... مخ په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمګړه په کږ کږکړې دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډیر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کوَر دے ..... دا ښکلي موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه کټلے دولت به زمونږ دپاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي ..... دَ مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو نه په امان کول غواړې نو ناجائزه کټه پریږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول پریږده، ناجائز کاروبار پریږده، ملاوټ پریږده، غل بازاري پریږده- کهٔ ځان دقبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې همدردۍ او محبت هلاس راکاږه .... دونو اوورېږئ دیتیم دَ ژړا نه ..... دَ یتیم دسترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... دیتیم دسترګو هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به موګورے لوګے لوګے او ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مښتېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ او باسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... دهر ژوندي پیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلي دي .... نو د دې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیارتیا ده؟ .... د دې حقیقت نه بې پروا کېدل کښې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي ویلې - دې ته عقل مندي نشي ویلې .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوهٔ شي - آمین

ه

سحر شي - ماسپښین شي ماځیګر شي ماسختن شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library